

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แนวโน้มของการใช้มาตรการลงโทษผู้กระทำผิดในหลายทศวรรษที่ผ่านมา ได้เริ่มมุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation) เพื่อเป็นการป้องกันสังคมจากอาชญากรรม ทั้งนี้โดยมีจุดหมายที่จะลดการกระทำผิดซ้ำ (Recidivism) และการคุมประพฤติ นับเป็นมาตรการทางกฎหมายอันหนึ่งแทนการลงโทษจำคุก (Alternative to Incarceration) ที่ก้าวตามแนวความคิดดังกล่าว

วิธีการคุมประพฤติกำลังพิสูจน์ตัวเองในฐานะที่เป็นกลไกหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาว่าสามารถควบคุมและป้องกันอาชญากรรมได้ โดยมีพนักงานคุมประพฤติเป็นตัวจักรสำคัญใช้อำนาจหน้าที่ตามคำสั่งศาล ดังปรากฏในบทบัญญัติ มาตรา 56 -58 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2522 เพื่อเสนอมาตรการที่เหมาะสมต่อศาลในการลงโทษผู้กระทำผิด โดยกระบวนการที่เรียกว่า "การสืบเสาะและพินิจก่อนศาลพิพากษา (Presentence Investigation)" และมีอำนาจหน้าที่ในการสอดส่องแก้ไขฟื้นฟูความประพฤติของผู้ถูกคุมความประพฤติภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งให้หรือการกำหนดโทษหรือการลงโทษจำเลย โดยให้คุมความประพฤติภายในกำหนดระยะเวลาหนึ่งซึ่งกระบวนการนี้เรียกว่า "การคุมความประพฤติหรือการควบคุมและสอดส่อง (Supervision) (กรมคุมประพฤติ, 2537 : 25, 39)"

ในระหว่างการควบคุมและสอดส่องหรือการคุมความประพฤติ หากผู้ถูกคุมความประพฤติกระทำการผิดเงื่อนไขที่ศาลกำหนด (Technical Violation) หรือถูกจับใหม่ (New Offense Violation) พนักงานคุมประพฤติจะเป็นผู้ทำความเข้าใจเสนอเป็นรายงานต่อศาล เพื่อเพิกถอนการคุมความประพฤติหรือเสนอมาตรการอื่น ๆ ในการแก้ไขผู้กระทำผิด จึงเห็นได้ชัดว่าพนักงานคุมประพฤติทำหน้าที่ที่คล้าย ๆ ในบทบาทกึ่งตุลาการ (Quasi-judicial Role) (Abadinsky, 1987 : 121) นักวิชาการบางท่านได้ให้แนวความคิดว่า บทบาทของพนักงานคุมประพฤตินี้มีหลายบทบาท กล่าวคือ บทบาทในฐานะผู้บังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcer) เพื่อคอยคุ้มครองป้องกันชุมชน โดยการควบคุมผู้ถูกคุมความประพฤติให้ปฏิบัติตามเงื่อนไข

ของศาลควบคู่กับบทบาทผู้แก้ไขบำบัด(Therapeutic Officer) ซึ่งพนักงานคุมประพฤติจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการด้านสวัสดิการและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ถูกคุมความประพฤติ(Abadinsky, 1987 : 286-287)

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติปรากฏว่า บทบาทของพนักงานคุมประพฤติในฐานะผู้บังคับใช้กฎหมายยังมีข้อขัดข้องและมีข้อจำกัดในตัวเองอันเนื่องมาจากความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติในพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2522 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ เช่น ในกรณีที่ศาลสั่งให้มีการสืบเสาะและพินิจเกี่ยวกับประวัติของตัวจำเลยก่อนพิพากษา ตามมาตรา 6(1) พนักงานคุมประพฤติดำเนินการ ‘สืบเสาะและพินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพแห่งจิต นิสัย อาชีพ...ของจำเลย ฯลฯ’ เหล่านี้จะมีปัญหาว่า จะรวมถึงอำนาจหน้าที่ในการตรวจหรือค้นตัวจำเลย พิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือหรือถ่ายภาพของจำเลยดังที่พนักงานคุมประพฤติกระทำอยู่หรือไม่ เพราะคำถามที่ตามมาก็คือ การที่กฎหมายใช้คำว่า ‘สืบเสาะและพินิจ...’ จะมีการตีความขอบเขตอำนาจครอบคลุมเพียงใดเนื่องจากยังไม่มีการบัญญัติคำจำกัดความอำนาจดังกล่าวไว้ให้ชัดเจนดังเช่นอำนาจของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 132

นอกจากนี้ ในมาตรา 6(2) ยังบัญญัติให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการที่ส่งตัวจำเลย(ในคดีสืบเสาะ)ให้แพทย์ตรวจเกี่ยวกับสุขภาพทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งมีปัญหาว่าจะหมายถึงอำนาจในการที่จะขอให้แพทย์เก็บปัสสาวะหรือเก็บตัวอย่างของเหลว(Fluid Sample)ร่างกายของจำเลย เพื่อตรวจหาสารเสพติดหรือไม่ และถ้าหากจำเลยไม่ยินยอมพนักงานคุมประพฤติจะบังคับได้หรือไม่ หรือในกรณีที่พนักงานคุมประพฤติเป็นผู้บังคับเก็บปัสสาวะจำเลยด้วยตนเองเพื่อส่งไปตรวจหาสารเสพติดจะกระทำได้หรือไม่

ในส่วนของการควบคุมและสอดส่องหลังจากศาลมีคำพิพากษาให้รอการลงโทษ และคุมความประพฤติจำเลยไว้ นั้น พนักงานคุมประพฤติจะมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 6(4) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวในการ ‘สอดส่อง สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือและตักเตือนผู้ถูกคุมความประพฤติในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ’ และในมาตรา 6(5) ที่ให้มีอำนาจหน้าที่ ‘สอดส่องผู้ถูกคุมความประพฤติในการปฏิบัติตามเงื่อนไขของศาล’ แต่ถ้ามองเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกคุมความประพฤติเสพยาเสพติด (ในระหว่างถูกคุมความประพฤติไม่ว่าในคดียาเสพติดหรือความผิดฐานอื่น) มีปัญหาว่าพนักงานคุมประพฤติดำเนินการที่ที่จะเก็บตัวอย่างปัสสาวะจากผู้ถูกคุมความประพฤติเพื่อส่งไปตรวจหาสารเสพติดได้หรือไม่ และปัญหา

ที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกันกับการสืบเสาะและพินิจก็คือ ในขั้นตอนควบคุมและสอดส่องนี้ หากศาลสั่งให้คุมความประพฤติจำเลยโดยมิได้ผ่านการสืบเสาะและพินิจก่อน พนักงานคุมประพฤตินี้อำนาจในการรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับตัวผู้ถูกคุมความประพฤติเพียงใดในเรื่องการเก็บตัวอย่างปัสสาวะ การถ่ายภาพและตรวจหรือค้นตัวผู้ถูกคุมความประพฤติ ซึ่งจะก่อให้เกิดประเด็นปัญหาต่อเนืองว่าจะเป็นการก้าวล่วงสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล อันอาจเป็นการขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญหรือไม่

นอกจากปัญหาความชัดเจนของบทบัญญัติในกฎหมายซึ่งทำให้พนักงานคุมประพฤตินี้มีความเห็นแตกต่างกันไปและไม่แน่ใจในการนำมาใช้ อันเป็นข้อจำกัดในการปฏิบัติงานแล้ว มาตรการทางกฎหมายในพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติฯ ยังไม่เอื้ออำนวยให้การทำงานคุมประพฤติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งที่พนักงานคุมประพฤติเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายที่ต้องรับผิดชอบควบคุมดูแลผู้กระทำผิด (ในคดีที่ศาลสั่งให้คุมความประพฤติจำเลย) อย่างใกล้ชิด แต่กลับไม่มีอำนาจบังคับ (Sanctions) ต่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของผู้ถูกคุมความประพฤติโดยตรง เช่น อำนาจตามกฎหมายในการควบคุมตัวหรือจับกุมผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีแนวโน้มจะก่อภัยต่อความสงบสุขของสังคมหรือผู้ถูกคุมความประพฤติที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมความประพฤติและศาลออกหมายจับไว้แล้ว ดังที่ใช้กันอยู่ในหลายมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา เช่น แคลิฟอร์เนีย, จอร์เจีย เป็นต้น (สิทธิศักดิ์ วณิชกิจและศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์, 2534 : 7, 28) ซึ่งกรณีดังกล่าวเป็นการให้ความคุ้มครองชุมชนส่วนรวมโดยตรง เนื่องจากผู้ถูกคุมความประพฤติเหล่านั้นอาจเป็นอันตรายต่อสังคม และปัญหาที่ดำรงอยู่ดังกล่าวกำลังสั่งสมตัวเองจนอาจกลายเป็นปัญหาเรื้อรังที่แก้ไขได้ยากในอนาคต เพราะเมื่อพนักงานคุมประพฤติขาดมาตรการหรือเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมของผู้ถูกคุมความประพฤติ บุคคลเหล่านั้นก็ขาดความเกรงกลัวกฎหมาย

จากสถิติของกรมคุมประพฤติ ในระยะเวลา 16 ปีเศษที่ผ่านมา ตั้งแต่เปิดสำนักงานเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2522 จนถึงสิ้นเดือนธันวาคม 2538 (กรมคุมประพฤติ, 2539 : 19-21) พบว่า มีผู้ถูกคุมความประพฤติที่ผิดเงื่อนไขหลบหนีไม่ยอมไปรายงานตัวและศาลได้ออกหมายจับทั้งสิ้น 22,860 ราย เฉพาะในปี พ.ศ. 2538 มีการออกหมายจับผู้ถูกคุมความประพฤติจำนวนถึง 4,280 ราย แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถดำเนินการจับกุมผู้ถูกคุมความประพฤติตามหมายจับอย่างได้ผล เนื่องจากปัญหาขาดอัตรากำลังประกอบกับงานคุมประพฤติในความรับรู้ของกรมตำรวจยังมิได้รับการจัดลำดับความสำคัญให้อยู่ในจุดที่เหมาะสมและอาจเนื่องมาจากเจ้าพนักงานตำรวจของไทยในปัจจุบันต้องรับภาระงานหลายด้านนอกจากการรักษาความสงบตามปกติ เช่น ด้านป่าไม้ ตรวจคนเข้าเมือง รถไฟ เป็นต้น จึงได้เกิดแนวความคิดในการ

กระจายอำนาจให้หน่วยงานบางหน่วยงานที่มีความสำคัญ สามารถมีอำนาจดั่งเช่น หรือเกือบเทียบเท่าตำรวจได้ อย่างเช่นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนในความผิดอาญาที่เกี่ยวกับคดีล้มละลาย พนักงานศุลกากร มีอำนาจในการสืบสวนและจับกุมในคดีอาญาที่เกี่ยวกับการศุลกากร (แต่ไม่มีอำนาจสอบสวน) หรือแม้แต่ผู้ตรวจการกรมการขนส่งทางบก ก็มีอำนาจจับกุมผู้ฝ่าฝืนกฎหมายการขนส่งทางบกได้

อย่างไรก็ตาม อำนาจในการจับกุมหรือควบคุมตัวผู้ถูกคุมความประพฤติ อาจกลายเป็นดาบสองคมในทางปฏิบัติเพราะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ซึ่งอาจมีการใช้อำนาจในทางที่ผิด (Abuse of Power) ได้ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาอย่างละเอียดต่อไป เพื่อให้มีการวางมาตรการที่รัดกุมในการใช้อำนาจของพนักงานคุมประพฤติ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ตัวอย่างปัญหาที่น่าเสนอเป็นปัญหาที่น่าศึกษาเพราะยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ศึกษาไว้ การปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติปัจจุบันยังคงดำเนินไปโดยไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นการใช้อำนาจเกินขอบเขตของกฎหมายหรือขัดต่อกฎหมายใดหรือไม่ ดังนั้น จึงเป็นปัญหาที่น่าพิจารณาว่าควรที่จะคงถ้อยคำในบทบัญญัติเรื่องอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติในพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติฯ ไว้ดั้งเดิมและอาศัยการตีความในแต่ละกรณีโดยผู้ใช้กฎหมายต่อไปดังเช่นปัจจุบัน หรือควรแก้ไขปรับปรุงบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของประชาชนและเพื่อป้องกันปัญหาการฟ้องร้องเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลอันอาจมีขึ้นในอนาคต.

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในเรื่องการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายคุมประพฤติโดยเน้นที่อำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษากฎหมายคุมประพฤติ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ ตามพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติ ตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2522 รวมถึงปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน
2. เพื่อศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักกฎหมาย หลักเกณฑ์ ระเบียบ ที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในงานคุมประพฤติ

3. เพื่อศึกษาหาแนวทางแก้ไข ปรับปรุงการปฏิบัติงานตลอดจนมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติให้มีความเหมาะสมและชัดเจนยิ่งขึ้น

3. ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาประเด็นปัญหาการใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ ผู้ใหญ่ตามพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติ ตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2522 นอกจากนี้ จะศึกษาถึงการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวในปัจจุบัน โดยมุ่งหามาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ ที่เหมาะสมเพื่อควบคุมผู้ถูกคุมความประพฤติให้มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือเป็นภัยต่อสังคม โดยในการศึกษาวิจัยเรื่องขอบเขตอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติผู้ใหญ่นี้ ผู้วิจัยจะได้ศึกษาวิจัยกฎหมายและระเบียบปฏิบัติของประเทศไทยเป็นหลัก โดยจะศึกษาเปรียบเทียบกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในกฎหมายอื่นบางฉบับในประเทศไทย และจะศึกษาเปรียบเทียบกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติในประเทศสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น ซึ่งมีพัฒนาการของงานคุมประพฤติมาเป็นเวลานานและงานดังกล่าวประสบความสำเร็จในระดับที่น่าพอใจ

4. สมมุติฐาน ทฤษฎีและแนวความคิด

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมุติฐานเบื้องต้นดังนี้ คือ

1. กฎหมายคุมประพฤติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติในพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติ ตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2522 ยังไม่มีความชัดเจนแน่นอน ก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

2. มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานคุมประพฤติยังไม่เพียงพอ ทำให้การคุมความประพฤติผู้กระทำผิดไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

5. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

“การคุมประพฤติ” หมายถึง กระบวนการยุติธรรมทางอาญากระบวนการหนึ่งซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 2 ขั้นตอน คือ การสืบเสาะและพินิจจำเลยก่อนศาลพิพากษาคดี และการคุมความประพฤติ

(การควบคุมและสอดส่อง) จำเลยตามคำพิพากษาของศาล ในที่นี้หมายถึงเฉพาะวิธีการที่ศาลใช้แก่ผู้กระทำผิดอาญาแทนการลงโทษจำคุก ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า ผู้นั้น กระทำความผิดที่โทษจำคุก และศาลจะลงโทษจำคุกผู้นั้นไม่เกิน 2 ปี และผู้กระทำความผิดนั้นจะต้องไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือถ้าเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ต้องเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษศาลอาจพิพากษาให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษไว้ในระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งไม่เกิน 5 ปี ภายใต้การควบคุมสอดส่องของพนักงานคุมประพฤติ

“พนักงานคุมประพฤติ” หมายถึง บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีให้มีอำนาจหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติ ตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2522 ปัจจุบันปฏิบัติราชการในสังกัดกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่ดำเนินการสืบเสาะและพินิจจำเลย และควบคุมและสอดส่องผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ 18 ปีขึ้นไป) บางครั้งอาจเรียก “พนักงานคุมประพฤติผู้ใหญ่” ซึ่งต่างจากพนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน(ศาลเยาวชนและครอบครัว) ที่รับผิดชอบผู้กระทำผิดอายุต่ำกว่า 18 ปี

“ผู้ถูกคุมความประพฤติ” หมายถึง ผู้กระทำผิดทางอาญาที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปศาลพิพากษาว่า มีความผิดและมีโทษจำคุก แต่ให้รอการกำหนดโทษ หรือกำหนดโทษไว้แล้ว แต่รอการลงโทษไว้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และสั่งคุมประพฤติผู้กระทำความผิดนั้นไว้โดยการกำหนดเงื่อนไข เพื่อคุมความประพฤติแล้วปล่อยตัวผู้กระทำผิดไป ให้ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมตามปกติภายใต้เงื่อนไข และ การสอดส่องดูแลพนักงานคุมประพฤติ

“ศาล” หมายถึง ศาลยุติธรรมที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา แต่ไม่รวมถึงศาลเยาวชนและครอบครัว

“เงื่อนไข” หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการคุมความประพฤติ ที่ศาลกำหนดให้ผู้ถูกคุมความประพฤติปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ซึ่งผู้ถูกคุมความประพฤติต้องปฏิบัติตาม ตลอดระยะเวลาที่อยู่ภายใต้การคุมความประพฤติ

“การสืบเสาะและพินิจ” หมายถึง กระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริงและภูมิหลังของจำเลยก่อนศาลพิพากษา โดยพนักงานคุมประพฤติ เป็นผู้ดำเนินการตามคำสั่งศาล แล้วนำข้อเท็จจริงที่ได้มาประมวลทำรายงานเสนอต่อศาล พร้อมทั้งความเห็น และข้อเสนอแนะว่าควรจะดำเนินการอย่างไรกับจำเลยรายนั้น

“การคุมความประพฤติ (การควบคุมและสอดส่อง)” หมายถึง กระบวนการในการสอดส่องดูแล ช่วยเหลือและแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติให้ประพฤติตน เป็นพลเมืองดี และปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติตามที่ศาลกำหนด

“การพ้นคุมประพฤติ” หมายถึง การที่ผู้ถูกคุมความประพฤติได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติมาตลอดระยะเวลาการคุมความประพฤติ และได้ถูกลงโทษจำคุกในความผิดที่ได้กระทำขึ้นใหม่ในระหว่างการคุมความประพฤติอีก เมื่อครบกำหนดเวลาการคุมความประพฤติ ตามคำสั่งของศาลแล้ว จึงถือว่าผู้ถูกคุมความประพฤตินั้นพ้นจากการคุมความประพฤติไป

“การเพิกถอนการคุมความประพฤติ” หมายถึง การดำเนินการเพื่อให้การคุมความประพฤติสิ้นสุดลง เนื่องจากผู้ถูกคุมความประพฤติฝ่าฝืนเงื่อนไขเพื่อการคุมความประพฤติของศาล หรือการที่ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องโทษจำคุกในความผิดที่กระทำขึ้นใหม่ในระหว่างการคุมความประพฤติ โดยศาลจะพิจารณาข้อมูลจากรายงานของพนักงานคุมประพฤติและจากผู้ถูกคุมความประพฤติที่ศาลจะออกหมายเรียกหมายเรียกให้ไปพบ

6. วิธีการศึกษาและวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้ศึกษาใช้รูปแบบการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. วิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบการวิจัยเอกสาร โดยการศึกษาหาข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่จะทำการวิจัย ซึ่งได้แก่ กฎหมายพระราชบัญญัติต่าง ๆ บทความและหนังสือทางวิชาการที่เกี่ยวข้องทั้งไทยและต่างประเทศ
2. วิจัยภาคสนาม (Field Research) โดยการออกแบบสอบถาม(Questionnaires) ส่งให้พนักงานคุมประพฤติในเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบเพิ่มเติม จึงได้ส่งแบบสอบถามไป

ยังผู้พิพากษาศาลแขวงพระนครเหนือและศาลแขวงพระนครใต้ รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการร่างกฎหมายคุมประพฤติด้วย

7. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แบบสอบถาม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามมาตรฐานวัดทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งสร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิด วรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสภาพการณ์ต่าง ๆ ในงานคุมประพฤติ มีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1.1 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดย รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติจากเอกสาร ตำรา บทความ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

1.2 นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมวรรณกรรมมาประมวลสรุป เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาในแบบสอบถาม

1.3 สร้างแบบสอบถาม

1.4 นำแบบสอบถามไปทำการทดสอบใช้ (Try out) ที่กับพนักงานคุมประพฤติที่กรมคุมประพฤติ จำนวน 15 คนซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรเป้าหมายเพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability)

1.5 นำผลการทดสอบใช้มาทำการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถาม

1.6 นำแบบสอบถามที่ทำการปรับปรุงสมบูรณ์แล้ว ไปดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มประชากรเป้าหมาย

2. เนื้อหาแบบสอบถาม

แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

2.1 ส่วนที่ 1 เป็นคำถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ การศึกษา อายุการทำงาน ฯลฯ

2.2 ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อแนวทางการปรับปรุงแก้ไขอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ

2.3 ส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดที่เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม

3. ประชากรที่ศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ประชากรกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ พนักงานคุมประพฤติในเขตกรุงเทพมหานคร และเนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลา ผู้ศึกษาจึงใช้วิธีสุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ การสุ่มร้อยละ 30 ของจำนวนประชากรทั้งหมด ซึ่งจะต้องใช้ตัวอย่างอย่างน้อย 37 คน จากพนักงานคุมประพฤติในกรุงเทพมหานครจำนวน 122 คน

ผู้ศึกษาจึงได้ใช้วิธีการการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย(Simple Random Sampling) สุ่มสำนักงานคุมประพฤติขึ้นมาจำนวน 7 แห่ง จากสำนักงานคุมประพฤติทั้งหมด 9 แห่ง ได้แก่ สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญา สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญารุงเทพใต้ สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงพระนครใต้ สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญาธนบุรี สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงธนบุรี และสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงตลิ่งชัน ได้พนักงานคุมประพฤติผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 42 คน กระจายไปตามสำนักงานทั้ง 7 แห่งในอัตราไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 ของพนักงานคุมประพฤติในสำนักงานแห่งนั้น

นอกจากนี้ ยังได้สอบถามผู้พิพากษาศาลแขวงพระนครเหนือจำนวน 12 ท่านและศาลแขวงพระนครใต้อีกจำนวน 5 ท่าน รวมเป็น 17 ท่าน ซึ่งทำงานใกล้ชิดกับพนักงานคุมประพฤติ เพื่อทราบความคิดเห็นเพิ่มเติม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำหนังสืออย่างเป็นทางการจากคณะนิติศาสตร์เพื่อขออนุมัติจากอธิบดีกรมคุมประพฤติ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแขวงพระนครเหนือและผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแขวงพระนครใต้

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้

5.1 ผู้ศึกษาใช้มาตรวัดทัศนคติ Likert Scale โดยได้กำหนดทัศนคติไว้ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

5.2 การให้คะแนนระดับการวัด ผู้ศึกษาแบ่งการให้คะแนนออกเป็น 2 แบบ คือ

5.2.1 คำถามเชิงบวก แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	5 คะแนน
เห็นด้วย	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	1 คะแนน

5.2.2 คำถามเชิงลบ แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	1 คะแนน
เห็นด้วย	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	5 คะแนน

5.3 การแปลความหมายของระดับคะแนนเฉลี่ย พิจารณาจากคะแนนรวมของทุกข้อ จะอ่านค่ารวม แบ่งเป็น 3 ระดับ

ค่าเฉลี่ย	3.51-5.00	แปลความว่า	มีทัศนคติเห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	แปลความว่า	มีทัศนคติไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ย	1.00-2.50	แปลความว่า	มีทัศนคติไม่เห็นด้วย

โดยการวิเคราะห์ประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS/PC+ (Statistical Package for Social Science Program)

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage) ของคำถามที่เป็นข้อมูลทั่วไป

6.2 การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) เพื่อวิเคราะห์ระดับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม

7. การเสนอผลการศึกษา จะดำเนินการเสนอในรูปแบบของ

7.1 ตารางแจกแจงความถี่ ตารางแสดงค่าร้อยละ เพื่อแสดงลักษณะทั่วไปของประชากร

7.2 ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งจะแสดงทั้งค่าร้อยละและค่ามัธยฐานเลขคณิต

เพื่อบรรยายทัศนะของประชากรเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงแก้ไขอำนาจของพนักงานคุมประพฤติ

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้มีความเข้าใจในกฎหมายคุมประพฤติ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติตามกฎหมายวิธีดำเนินการคุมความประพฤติ ตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2522 รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน

2. ทำให้มีความรู้ด้านแนวความคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักกฎหมาย หลักเกณฑ์ ระเบียบ ที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในงานคุมประพฤติ

3. ทำให้ทราบถึงแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายคุมประพฤติให้มีความเหมาะสมและชัดเจนยิ่งขึ้น ตลอดจนสามารถหามาตรการทางกฎหมายที่จำเป็นต่อการคุมประพฤติ เพื่อให้การปฏิบัติงานเกิดประสิทธิภาพสูงสุดและบรรลุเป้าหมายในอันที่จะมุ่งเน้นการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน

4. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้ใช้กฎหมาย ผู้บัญญัติกฎหมายและบุคคลทั่วไปมีความสนใจในเรื่องการใช้ถ้อยคำในการบัญญัติกฎหมายและหลักประกันในการใช้กฎหมายที่มีโทษทางอาญา ทั้งในแง่ของการจำกัดและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล